

Поет-Каменяр

Роман Завадович

В Нагуєвичах на горбку
стояла хата у садку,
а збоку — кузня майстра Яця,
меткого Якова Франка.
Там цілі дні кипіла праця,
бо справна в коваля рука.

Дзвеніли молоти й луною,
веселою та голосною,
їх пісня над селом неслась.
У Яця був синок Івась,
розумний і кмітливий хлопчик,
до книжки брався все охоче,
то й порішили батько-мати:
«Івася треба в школу дати!»

Пішов малий Івась до школи
в Дрогобич-місто. Вільну волю,
братів і друзів, ліс і поле —
усе, що палко так любив,
Івась-школярник залишив.
Учився пильно і завзято,
Читав книжок дуже багато...

Померли рано батько й мати,
та не вернувсь у рідну хату
Івасик, круглий сирота.
Вже інша кликала мета
у світ, велична і свята:
своє знання, любов і сили
віддати батьківщині милій.

З Івася він Іваном став,
та вчитися не перестав.

Учивсь у Львові та у Відні
і завжди думав: «Краю рідний,
о, як би допомогти тобі
в тяжкій неволі і журбі?
Щоби чужим не був слугою,
щоб управляв ти сам собою,
щоб був щасливий і багатий
у власній вільній хаті?»

І присягнувсь Іван завзятий
талант і розум дужий свій —
всього себе на службу дати
Вітчизні любій, дорогій.
За те була йому пошана:
народ назвав Франка Івана
провідником-Каменярем,
що безупинно день за днем
у бурю, дощ і непогоду
ламає молотом граніт.
І для невільного народу
будує шлях у кращий світ.

Любив Франко й дітей без міри,
для них мав серце дружнє, щире,
писав для них казки чудові
про лиса хитрого в діброві,
про звірів - пса, kota, бурмила,
що, наче люди, говорили,
про Абу Касімові капці,
про лицаря в залізній шапці,
про Дон Кіхота, що без тями
відважно бився з вітряками.

Отак Франко про діток дбав,
то усміхавсь, то жартував,
а все навчав, як чесно жити,

як правді та добру служити.
За те ми, діти, як один,
йому складаємо поклін.
Франко — то гордість і окраса
свого народу і землі.
Він, мов молодший брат Тараса,
обидва — волі ковалі.